

vort. Jeg tror også, det er derfor, at Greenpeace, som vel er den NGO-organisation, som har arbejdet mest med internationale klimaproblemer, har givet regeringens »Energi 21« karakteren 10, som jo er en høj karakter, netop fordi man ved, hvilken betydelig international gennemslagskraft den vil have.

Jeg er desværre enig med hr. Behnke, som konstaterede, at Venstre og De Konservative er på vild flugt bort fra »Energi 2000«, og at Venstre og De Konservative nu gør sig klogere end det internationale klimapanel. Det er imidlertid en meget lang diskussion, som jeg ikke vil forlænge yderligere, men jeg synes, der er noget rigtigt i det, hr. Behnke konstaterede, og det er ærgerligt. Det burde være noget, vi var fælles om, men det er det altså tilsyneladende ikke, desværre.

Det fjerde spørgsmål, jeg vil tage op, er Socialistisk Folkepartis kritik af planen og regeringens indsats for at mangle konkrete virkemidler. Jeg forstår godt, at ordføreren især var optaget af transportsektoren, men her har regeringen imidlertid lagt op til en række nye initiativer, som trafikministeren netop har redegjort for. Ser vi derimod på energisiden, er der jo allerede – som SF's ordfører også var klar over og gjorde opmærksom på – vedtaget vigtige beslutninger i forbindelse med de grønne afgifter og dernæst i år ved fastholdelsen af den decentrale kraftvarme. Jeg kan sige til Folketinget, at det er vores indtryk, at der meget snart vil komme en godkendelse fra EF-Kommissionen af den lov, der blev vedtaget i Folketinget. Loven sikrer udbygningen af decentral kraftvarme og industriel kraftvarme, så den udvikling med udbygning af disse områder, der er gået i stå, vil blive genoptaget. Det har vi også truffet beslutning om her i vinter.

I selve planen er der lagt op til energispareforanstaltninger og finansieringen af dem. Der er lagt op til energimærkning af både transportmidler – biler først og fremmest – og husholdningsapparater. Med et konkret forslag, som er til behandling i Folketinget i øjeblikket, er der lagt op til energimærkning af bygninger, og der er lagt op til konkrete initiativer i forbindelse med det offentlige energiforbrug i både stat, amt og kommuner.

Endelig har regeringen med »Energi 21« lagt op til en meget ambitiøs målsætning vedrørende udbygning af vedvarende energi med 35 pct. i løbet den første tredjedel af det næste århundrede eller en udbygningstakt på ca. 1 pct. om året.

Det er, som fru Gerner Nielsen understregede, en meget, meget ambitiøs målsætning, som til gengæld vil give os både miljøfordele og økonomiske fordele.

Som det næstsidste punkt vil jeg tage det frem, som fru Gerner Nielsen og andre har været inde på, nemlig spørgsmålet om det folkelige engagement. Jeg tror, fru Gerner Nielsen havde fuldstændig ret. Jeg kan helt tilslutte mig alle de punkter, hun nævnte i den forbindelse, og jeg glæder mig ligesom SF's ordfører over, at vi nu får etableret et samlende organ, som gør det muligt for os mere dynamisk at udvikle en mere dynamisk og bæredygtig energipolitik til gavn for den vedvarende energi herhjemme.

Mit sidste punkt er betydningen af det internationale solidaritetsarbejde på energiområdet, som CD's ordfører og en række andre ordførere har været inde på. Jeg er glad for at kunne sige med Socialdemokratiets ordfører, at Danmark er førende på disse områder. Vi gør både noget herhjemme og på internationalt plan. Selvfølgelig skal vi udvise godt købmandskab og se, hvor vi får mest for pengene, men som det ser ud i øjeblikket har vi fordele af både det, vi foretager os herhjemme, og det, vi gør internationalt. Vi er simpelt hen førende.

Når jeg en gang imellem er skeptisk over for det, vi vist ikke rigtig har noget godt dansk udtryk for, nemlig joint implementation – fælles implementering eller fælles gennemførelse – skyldes det, at det i praksis er uhyggelig svært at kontrollere. Det kan i realiteten vise sig bare at være camoufleret eksportstøtte til anlæg, der alligevel ville blive bygget, eller støtte til skove, der alligevel ville blive plantet, og det går også ud fra den forkerte antagelse, at de største besparelser ligger i tredje verden eller i Østlandene. Men eksempelvis har Polen kun halvt så stort udslip pr. indbygger af CO₂ som Danmark. Jeg hørte under mødet i Berlin i sin tid, at de bedste joint implementation-muligheder skulle være, at nogle af os gik sammen med USA med henblik på at gennemføre energibesparelser i USA, og det er formentlig her, man ved anvendelse af købmandskabet kunne få den største gevinst ud af investeringen. Det var måske mere rimeligt, at amerikanerne selv bragte orden i deres eget hus i stedet for det groteske svineri med energiresourcerne, vi ser derovre, men desværre er det jo ikke det eneste sted på kloden, vi ser dette. Vi skal være forrest, når det drejer sig om det internationale arbejde, og kan man finde gode måder at lave joint implementa-